

ВРАГОВЕ

И старитѣ, остъргани зидове, и синитѣ очертания на далечнитѣ планини — нищо не бѣше се изменило отъ изгледа на улицата. Инженеръ Хаджиевъ гледаше жадно, вдишваше знойния въздухъ на лѣтното предпладне и въ гърдитѣ му се разливаше нѣщо далечно и мило, незабравимо и скъпо.

Двайсетъ години! Дори корубестиятъ джбъ край уличния кладенецъ си стоеше все така величественъ и непоклатимъ, сѣкашъ вчера бѣше го виждалъ. Само шумата му каточели бѣше оплешивѣла като коса на столѣтникъ, но това мжчно се забелязваше на пръвъ погледъ. Ето я и мръсната локва до кладенеца. Две-три прасета се плакнатъ въ нея, боричкаты се и отвреме навреме изквичаватъ пронизително и сърдито. Тѣзи свински крамоли му бѣха толкова познати, че той и сега ясно чуваше гласа на майка си: „Маринчооо! Ха докарай свинетѣ отъ гьола, де!“

Насреща е кжщата имъ. Нѣкога тя бѣше най-високата кжща въ селото, съ полуэтажъ, съ чардакъ и съ дървенъ гължбъ върху стрѣхата на чардака. Сега гължбътъ бѣше изкъртенъ, а кжщата изглеждаше стара, извехтѣла, жалка. „Какъ дълго се живѣе съ детскитѣ представи“ — помисли си той съ нѣкаква необяснима печаль.

Външната врата бѣше снижена и макаръ че